

Arrest

nr. 80 067 van 24 april 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren respectievelijk van Kosovaarse en Bosnische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012 houdende de weigeringen tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen allebei op 12 mei 2011 een eerste asielaanvraag in België in. Op 1 december 2011 werden de beroepen tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij de arresten nr. 71 349 en nr. 71 350.

1.2. Op 16 januari 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 27 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.3. De bestreden beslissing inzake S. K. (verzoeker) luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006,

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 12.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 06.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 06.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw niet goed wordt aanvaard in de familie waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijke problematiek tot de privé sfeer van de betrokkene behoort. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw en zijn kinderen niet aanvaard worden door de Albanese gemeenschap. Overwegende dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wet hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De bestreden beslissing inzake R.K. (verzoekster) luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 12.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 06.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 06.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene haar identiteitskaart en dat van haar zoon voorlegt terwijl er dient te worden opgemerkt dat haar identiteitsgegevens volgens het CGVS niet ter discussie staan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet goed wordt aanvaard in de schoonfamilie waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijke problematiek tot de privé sfeer van de betrokkene behoort. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij en haar kinderen niet aanvaard worden door de Albanese gemeenschap, Overwegende dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het open van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

1.4. Over de rechtspleging

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat

vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

Beide beslissingen vertonen ter zake zowel wat hun voorwerp als wat hun grondslag betreft een nauwe samenhang. Bovendien zijn de verzoekschriften die verzoekende partijen tegen de bestreden beslissingen hebben ingediend, benevens wat de erin opgenomen weergave van de identiteiten en de bestreden beslissingen betreft, identiek. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen roepen als enig middel in:

“de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals op het beginsel van behoorlijk bestuur en van evenredigheid, evenals een kennelijke foutieve beoordeling”.

2.2. Verzoekende partijen betogen als volgt:

“In overweging dat de tegenpartij in haar beslissing weigert rekening te houden met de nieuwe asielaanvraag, die door mijn verzoeker op datum van 16/01/2012 ingediend werd;

In overweging dat de tegenpartij, herinnert dat mijn verzoeker een nieuwe asielaanvraag op 12/05/2011 ingediend had, die tot een arrest voerde, uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat definitief geworden is op datum van 01/12/2011;

Dat de tegenpartij meldt dat vervolgens, mijn verzoeker een tweede asielaanvraag ingediend heeft, de 16/01/2012, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst teruggekeerd is;

Dat de tegenpartij beschouwt dat de elementen die door mijn verzoeker aangebracht zijn, geen nieuwe elementen zijn met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag, waarin hij ze had kunnen aanbrengen, zodat het niet zou blijken dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolgingen, in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 46.4° van de wet van 15 december 1980;

Dat zodoende, de tegenpartij weigert zijn nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen;

In overweging dat, wanneer er toch toepassing gemaakt wordt van artikel 51/8 van de wet, de Minister of zijn afgevaardigde ertoe gebracht is zich uit te spreken op de afwezigheid van nieuwe elementen aangevoerd door de vreemdeling tot staving van zijn nieuwe asielaanvraag, nieuwe elementen die betrekking moeten hebben op de feiten of de situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure van asielaanvraag, of een nieuw bewijs moeten vormen van feiten of vorige situaties, op voorwaarde dat het over elementen gaat die de vreemdeling niet in staat was voor te dragen om zijn vorige asielaanvraag te staven (zie daarvoor: RvV 28 maart 2001, nr. 94.374; RvV 3 april 2001, nr. 94.499; RvV 12 maart 2002, nr. 104.572 aangehaald door de Raad, arrest nr. 22.563 van 30 januari 2009);

Dat, artikel 51/8 aan de Minister of zijn afgevaardigde een beoordelingsbevoegdheid geeft, die zich beperkt tot het onderzoek van het nieuwe karakter van de aangevoerde elementen (RvV 8 februari 2002, nr. 103.419), en dat er daaruit vloeit dat de administratieve autoriteit, geen wettelijk kader bezit om zich over de grond zelf van deze getoonde elementen uit te spreken, ten opzichte van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet;

In overweging dat, in haar beslissing, de tegenpartij foutief beschouwd dat mijn verzoeker geen nieuwe elementen brengt in het kader van zijn tweede asielaanvraag, met betrekking op de feiten of de situaties die zich voorgedaan hebben na de laatste fase van de vorige asielaanvraag;

In overweging dat dit element foutief is; In overweging dat het nuttig is zowel de persoonlijke situatie als de familiale situatie van de verzoeker te bekijken; Dat daar zijn echtgenote van Bosnische nationaliteit is, ze talrijke problemen gekend heeft met haar schoonfamilie, te weten de familie van de verzoeker;

Dat deze laatste inderdaad, nooit Mw. K., noch haar zonen aanvaard heeft daar ze van gemengd herkomst zijn;

Dat dezen van gemengde herkomst zijn (Bosnische door de moeder en Kosovaar door de vader), en daardoor zij door de andere leerlingen van de school gepetst en teruggeworpen waren;

Dat deze situatie heel moeilijk te leven was zowel voor de kinderen als voor de ouders;

In overweging dat de echtgenote van de verzoeker inderdaad geen hulp gezocht heeft bij de nationale autoriteiten;

Dat ze inderdaad niet wou dat de familie van haar echtgenoot daardoor last zou krijgen en zo een kloof tussen de verzoeker en zijn familie te scheppen;

Dat men niet mag negeren dat, door haar Bosnische herkomst, de echtgenote van verzoeker een bepaalde vijandigheid op haar aangetrokken heeft, waarvan haar zonen ook slachtoffers werden;

Dat, inderdaad de bescherming die verleend wordt door de Conventie van Genève subsidiair is tegenover de bescherming van een staat. Dat nochtans, in dit bijzondere verband van de verzoeker en zijn echtgenote, het redelijk is te beschouwen dat deze niet wenste een klacht tegen haar schoonfamilie in te dienen;

Dat deze elementen niet genoeg in overweging genomen werden door de tegenpartij; Dat het dus terecht is, gezien de aangehaalde elementen, dat verzoeker een gegronde en huidige vrees voor vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève laat gelden.

Dat er foutief toepassing gemaakt werd van artikel 51/8 10 lid 1 van de wet van 15 december 1980, op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van de vreemdelingen, hoewel mijn verzoeker wel nieuwe elementen aangetoond had, die door de tegenpartij onderzocht moesten worden, in het kader van een precies en nauwkeurig onderzoek van zijn asielaanvraag, quod non in dit geval;

Door zich onthouden te hebben dit te doen, heeft de tegenpartij de bepalingen in het middel geschonden; Dat het verzoek gevormd door mijn verzoeker dus ernstig is en de nietigverklaring van de bestreden acte rechtvaardigt;"

2.3. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en in artikel 62 van de vreemdelingenwet opgenomen bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

2.5. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partijen bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Tevens wordt voor elk gegeven dat werd aangebracht uiteengezet waarom het geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. Uit de verzoekschriften blijkt tevens dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.7. Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.1. Verzoekster legt in het kader van haar tweede asielaanvraag de volgende nieuwe documenten neer:

1. IK (orig): nr 1015313095, afgegeven op 26/06/2001 en geldig tot 26/06/2006, door Pristina
2. IK zoon (orig): nr 1003153753, afgegeven op 16/04/2010 en geldig tot 16/04/2015, door MIA

Verzoekster licht haar nieuwe elementen toe als volgt:

"Ik kan niet terugkeren, want we kennen daar geen vrijheid. Vooral de familie van mijn man wilt niet van mij weten. Ik spreek Servo-Kroatisch en zij Albanees en daarom willen ze niets van mij weten. Ik ben in een stressvolle situatie in Kosovo, omdat ik van een andere origine ben. Ook mijn kinderen zien ervan af. Op school willen ze hen niet aanvaarden. (...) Ik denk dat er voor mij geen leven meer is in Kosovo. En ik wil ook ten allen tijde een schandaal vermijden voor mijn kinderen, want daar zou het naartoe gaan indien ik terug zou keren."

Verzoeker wijst tevens op de discriminatie waar zijn echtgenote en zijn kinderen het slachtoffer van waren, en sluit zich integraal aan bij de asielmotieven van zijn echtgenote.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande dat verzoeksters identiteitsgegevens niet ter discussie staan, wat door verzoekende partijen niet wordt betwist. Aldus wordt volgens de bestreden beslissing terecht niet aangetoond dat de neergelegde identiteitskaart van verzoekster en haar zoon van aard zijn dat zij vermogen een ander licht te werpen op de beoordeling van de asielmotieven.

3.2. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers hun voorgehouden problemen niet aantonen, en dat deze bovendien louter tot de privé-sfeer behoren. In de verzoekschriften zetten verzoekers opnieuw hun asielrelaas uiteen. De Raad stelt bij gevolg vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de nieuwe elementen geen ernstige aanwijzing kunnen vormen van een gegronde vrees of een reëel risico, temeer nu verzoekende partijen zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het indienen van de tweede asielaanvraag als in de verzoekschriften, zich beperken tot het louter herhalen van de asielmotieven die reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag beoordeeld en ongegrond bevonden werden *"dat de voorgehouden problemen met haar schoonfamilie niet onder het toepassingsdomein vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aangezien deze problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en verzoekster niet aantoont dat zij geen beroep zou kunnen doen op de hulp of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Wat betreft de problemen die verzoeksters kinderen op school zouden ondervonden hebben, stelt de bestreden beslissing vast dat de pestende leerlingen gestraft werden na melding van de problemen aan het hoofd van de school, alsook dat de aangehaalde feiten hoe dan ook onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming"* (RvV 1 december 2011, nr. 71 349).

Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat uit de nieuwe stukken en verzoeksters toelichtingen geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissingen en de daaraan verbonden gevolgen. Ook al mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissingen te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Daarenboven laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat *in casu* niet blijkt.

5. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 90 409 / IV en RvV 90 403 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK